

καὶ φιλοσόφου Σανακέα (1) — Ζαγαννάθα Πανδιπαράζα, ἀλληγορικά, παραδειγματικά, καὶ ὁμοιωματικά. Ἐν Ἀθήναις 1815.

— Βαλαβαράτα ἢ συντομὴ τῆς Βαχαβαράτας. Ἐν Ἀθήναις 1845.

— Γιτὰ, ἢ θεσπέσιον μέλος. Ἐν Ἀθήναις 1848.

— Ραγγοῦ-Βάνσα ἢ γενεαλογία τοῦ Ραγγοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1850.

— Ἰτιχασαμουτσάια, τούτέστιν ἀρχαιολογίας συλλογὴ. Ἀθήνησι 1851.

— Χιτοπαδάσσα ἢ Πάντσα Τάντρα (Πεντάτευχος), συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Βιονουσαρμᾶνος (2), καὶ Ψιττακοῦ μυθολογίαι νυκτεριναί. Ἐν Ἀθήναις 1851.

— Δουργά. Ἐν Ἀθήναις 1853

Ἐκτὸς τούτων μετέφρασε καὶ τὴν Βαγαδάταν, καὶ συνέγραψε βραχμνιστὶ πραγματεῖαν τινα ἀνεπίγραφον, — Βραχμνικὸν λεξικόν — Βραχμνικὸν ὀνομαστικόν — Περσικόν, βραχμνικόν, ἑλληνικόν ἔξικόν — καὶ βραχμνικόν, ἀγγλικόν, καὶ ἑλληνικόν λεξικόν.

Τοῦ σοφοῦ Ἀθηναίου διάφοροι ἐπιστολαὶ πρὸς Γρηγόριον τὸν Σίφνιον καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ Η. Τανταλίδου ἐν Ἰνδικῇ Ἀλληλογραφίᾳ καὶ ὑπὸ Γ. Τυπάλλου ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Ἰνδικῶν Μεταφράσεων, καὶ ἐπίγραμμα εἰς Ναθαναὴλ τὸν Σίφνιον ἀποθανόντα ἐν Δάκκᾳ τῆς Ἰνδικῆς.

Δημήτριος Πετριτσόπουλος.

Ἐγενήθη κατὰ τὸ 1764 ἐν Λευκάδι. Ὁ πάππος αὐτοῦ Δημήτριος μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἀνάκτησιν τῆς Πελοποννήσου, ἐγκαταλιπὼν τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα του, Καλάβρυτα (1716), κατέφυγε μετὰ τοῦ πατρὸς του παπα-Πέτρου ἱερέως καὶ τῆς ἄλλης οἰκογενείας τὸ πρῶτον εἰς Κέρκυραν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ἀπόστολος Ψωμᾶς ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας τῆς Λευκάδος ὀρμώμενος, μεταβάς εἰς Κέρκυραν διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, συνεσχετίσθη κατὰ τύχην τῇ ἀρτίστυστάτῳ ταύτῃ οἰκογενείᾳ καὶ ἡ γνωριμία αὕτη ἐπήνεγκε τὸν συμβιβασμὸν τοῦ γάμου τῆς Χρυσούλας θυγατρὸς τοῦ Ψωμᾶ, καὶ τοῦ ἐν λόγῳ Δημητρίου, μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ ἱερέως παπα-Πέτρου. Τότε δὲ πανοικεῖ ἢ τοῦ Πετριτσοπούλου οἰκογένεια μεταβάσα (1719) διὰ τοὺς γάμους εἰς Λευκάδα, ἀποκατεστάθη αὐτόσε διὰ παντός. Ὁ

(1) Τὸ Ἰνδικὸν πρωτότυπον μετὰ τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως παρέδωκε κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1823 ὁ Γαλανὸς εἰς Νικόλαον τὸν Κεφαλαῖν, ὅστις ἐλθὼν εἰς Ῥώμην τὸ μὲν πρωτότυπον ἀφίερῶσεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ, τὴν δὲ μετάφρασιν μεταβαλὼν εἰς ἀπλουστέραν φράσιν ἐτύπωσεν αὐτόσε τῷ 1823 ὡς ἴδιαν ἀπὸ τοῦ βραχμνικοῦ.

(2) Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Γαλανοῦ μετάφρασις τῆς Χιτοπαδάσσας εἶνε ἀτελής, προσετέθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν καὶ ἡ ὑπὸ Συμεῶν τοῦ Σηθ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1Α αἰῶνος ἐξελλήγνισις τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος ἢ γνωστὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Στεφανίτης ἢ Ἰχνηλάτης».